

РЕШЕНИЕ

№ 3147

гр. София, 12.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 12.03.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **2441** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:
Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма] срещу ревизионен акт №[ЕИК] от 10.09.2010 г., издаден от А. К. К. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С., потвърден с решение № 278 от 14.02.2011 г. на директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – [населено място].

В жалбата се излагат подробни доводи за незаконосъобразност на обжалвания ревизионен акт, като издаден при неправилно приложение на материалния закон. Жалбоподателят твърди, че ревизиращите не са взели предвид всички събрани в хода на ревизията доказателства, както и тези, представени от ревизираното лице с възразението към ревизионния доклад, което е довело до формиране на неправилен и необоснован извод за липса на материалноправно основание за признаване правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури, издадени от [фирма], [фирма] и [фирма]. Оспорва се и извода за ревизиращите за увеличение на ФР за 2007 г. със стойността по фактура № [ЕГН] от 19.12.2007 г., издадена от [фирма], като се оспорва установеното задължение за корпоративен данък за 2007 г. и начислените лихви забава. Иска се отмяната на РА и присъждане на направените по делото разноски.

Ответната страна – директорът на дирекция „ОУИ” – [населено място] при ЦУ на НАП, представлявана от юрк. К. изразява становище за неоснователност на жалбата и за законосъобразност на обжалвания ревизионен акт. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна и ревизионният акт в оспорената му част е законосъобразен.

Административен съд София град, I отделение, IV състав, като извърши преценка на доводите в жалбата, намира за установено следното от фактическа страна:

Въз основа на заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 1003113 от 14.04.2010 г., издадена от Е. А. В. на длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С. е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията по ЗКПО за периода от 01.01.2007 г. до 31.12.2007 г. и по ЗДДС за данъчни периоди 01.12.2007 г. – 31.12.2007 г., 01.03.2008 г. – 31.03.2008 г. и 01.12.2008 г. – 31.12.2008 г. ЗВР е връчена на ревизирувания субект на 23.04.2010 г.

Ревизията е повторна в изпълнение на указанията, дадени с решение № 468 от 06.04.2010 г. на директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – [населено място], с което е отменен РА № [ЕГН] от 21.01.2010 г. в частта на установените задължения по ЗДДС за данъчни периоди – м.12.2007 г., м. 03.2008 г. и м.12.2008 г., както и в частта на установените задължения по ЗКПО за 2007 г. и преписката е върната за издаване на нова заповед за извършване на ревизия и за провеждане на ревизионно производство.

Изготвен е ревизионен доклад № 1003113 от 06.08.2010 г., надлежно връчен на пълномощник на дружеството на 13.08.2010 г.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК от ревизирувания субект е подадено възражение срещу ревизионния доклад с вх. № 11469 от 30.08.2010 г.

Ревизионното производство е приключило с ревизионен акт №[ЕИК] от 10.09.2010 г., издаден от А. К. К. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С., упълномощен със ЗОКО № К 1003113 от 06.08.2010 г. от органа, възложил ревизията. С РА са установени задължения за довносяне общо в размер на 1832 010,12 лева и лихви за просрочия към тях в размер на 582 207,33 лева.

В хода на ревизията е констатирано, че ревизираното лице е упражнила право на приспадане на данъчен кредит: - за м.12.2007 г. в размер на 3 000 000 лева по издаден на основание чл.117 от ЗДДС протокол № 39 от 19.12.2007 г. и в размер на 242 400,00 лева по фактура № [ЕГН] от 28.12.2007 г. , издадена от [фирма]; - за м.03.2008 г. в размер на 81000,00 лева по фактура № 109000000116 от 28.03.2008 г., издадена от [фирма]; за м.12.2008 г. в размер на 8500,00 лева по фактура № 00000000335 от 01.12.2008 г., издадена от [фирма].

Въз основа на събраните в хода на ревизията доказателства е прието, че във връзка с издадения по реда на чл. 117 от ЗДДС протокол № 39 от 19.12.2007 г. на стойност 3 000 000 лева, с който ревизираното лице е начислило данък в размер на 3 000 000 лева, не е доказано, че е налице облагаема доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС по фактура № [ЕГН] от 19.12.2007 г. на стойност 15 000 000 лева за продажба на скрап, във връзка с която е издаден процесния протокол. Обоснован е изводът, че след като не са налице доказателства за прехвърляне на правото на собственост върху посочените стоки от доставчика на ревизираното лице и съответно, техния произход, то това означава, че за ревизираното лице не е възникнало задължение за начисляване на данък чрез издаване на протокол по чл.117от ЗДДС.

По отношение на отказа за признаване на право на данъчен кредит по фактура № 335 от 01.12.2008 г., издадена от [фирма] органите по приходите се мотивират с оглед липсата на доказателства за наличие на технически и кадрови потенциал на доставчика да осъществи фактурираните услуги.

Отказът за признаване правото на приспадане на данъчен кредит по фактура №[ЕИК] от 28.03.2008 г., издадена от [фирма] и по фактура № [ЕГН] от 28.12.2007 г., издадена от [фирма] е обоснован с оглед липсата на доказателства за реално осъществяване на процесните доставки по смисъла на чл.9 от ЗДДС.

По отношение на задълженията по ЗКПО е извършено увеличение на финансовия резултат за 2007 г. на основание чл. 26, т. 2 от ЗКПО със сумата от 15 000 000 лева – стойността по фактура № [ЕГН] от 19.12.2007 г., издадена от [фирма], тъй като разходите не са документално обосновани. В резултат на корекцията е определена данъчна печалба в размер на 15 089 891,23 лева, като е определен корпоративен данък в размер на 1508 989,12 лева и са начислени лихви за забава в размер на 473 644,22 лева. Ревизионният акт е връчен на пълномощник на дружеството на 16.09.2010 г., като жалбата до директора на дирекция „ОУИ” – [населено място] е подадена чрез ТД на НАП С. град с вх. № 53-06-1752 от 30.09.2010 г.

На 21.10.2010 г. между решаващия орган и ревизираното лице е сключено споразумение за удължаване срока за произнасяне по жалбата на ревизираното лице на основание чл.156, ал. 7 от ДОПК до 14.02.2011 г.

В удължения срок за произнасяне съгласно споразумението решаващият орган се е произнесъл с решение № 278 от 14.02.2011 г., с което е потвърден ревизионен акт №[ЕИК] от 10.09.2010 г., издаден от А. К. К. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. относно отказаното право на приспадане на данъчен кредит за данъчни периоди м.12.2007 г., м. 03.2008 г. и м. 12.2008 г. и в частта относно определения за 2007 г. корпоративен данък и начислени лихви за забава.

В хода на съдебното производство са приети основно и допълнително заключение по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, като заключенията на в.л. П. са съдържат пълен отговор на поставените въпроси и са неоспорени от страните. В.л. е извършило проверка в счетоводството на ревизираното лице и доставчиците, като е отговаряло на задачите, отнасящи се до всяка една от процесните доставки – какво е основанието за издаване на съответната фактура; има ли плащания по фактурите; има ли доказателства в деловодството на [фирма] за реалното извършване на процесните доставки, има ли извършено приемане на услугата, респ. предаване на стоката; има ли разработени проекти и отчети за събрани данни, информация или доклад за резултата от проучване на пазара по фактурите, издадени от [фирма] и [фирма] и др.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото решение № 278 от 14.02.2011 г. на директора на дирекция „ОУИ” – [населено място] при ЦУ на НАП е връчено на пълномощник на дружеството на 28.02.2011 г., а жалбата срещу РА е подадена чрез дирекция „ОУИ” с вх. № 53-00-169 от 11.03.2011 г. Следователно, жалбата на [фирма], [населено място] се явява подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Ревизионният акт, потвърден с решение № 278 от 14.02.2011 г. е издаден от материалнокомпетентен орган. Съгласно чл. 118, ал. 2 от ДОПК ревизионният акт се издава от органите по приходите, посочени в чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за Националната

агенция по приходите. Според този текст - чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП органи по приходите са служителите в централното управление и териториалните дирекции на агенцията, заемащи длъжност "главен експерт по приходите", "старши експерт по приходите", "експерт по приходите", "главен инспектор по приходите", "старши инспектор по приходите" и "инспектор по приходите". В случая видно от заповед за определяне на компетентен орган № К 1003113 от 06.08.2010 г. на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК е определен А. К. К. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С.. Процесната ЗОКО е издадена от С. Т. К., заемаща длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” на ТД на НАП С., която е оправомощена да издава заповеди за възлагане на ревизии съгласно заповед № РД – 01 – 6 от 05.01.2010 г. на директора на ТД на НАП С.. Съгласно чл. 119, ал. 1 и 2 от ДОПК в тридневен срок от изготвянето на ревизионния доклад органите, извършили ревизията, уведомяват писмено органа, който я е възложил. След получаване на уведомлението органът, възложил ревизията, определя със заповед компетентния да издаде ревизионния акт орган по приходите. Ревизионният акт, предмет на оспорване в настоящото производство е издаден от А. К. К. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. съобразно издадената ЗОКО.

В хода на ревизията не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да засягат правото на защита на ревизираното лице. ЗВР и РД са надлежно връчени на оспорващия, като същият е упражнил правото си на възражения по реда на чл.117, ал. 5 от ДОПК срещу констатациите в РД. Ревизионният доклад е подробно обоснован и мотивиран, представляващ неразделна част от ревизионния акт, предмет на оспорване в настоящото съдебно производство.

Съдът намира за неоснователно твърдението на жалбоподателя за неизпълнение на дадените указания съобразно решение № 468 от 06.04.2010 г. на директора на дирекция „ОУИ” – [населено място]. В хода на втората ревизия органите по приходите са извършили насрещни проверки на всеки един от доставчиците, както и са изискани документи и доказателства във връзка с процесните доставки и от ревизираното лице. Действително не е налице приобщаване на доказателствения материал, събран в рамките на първата ревизия, но ревизиращите са извършили задълбочено изследване на всички доказателства, представени от доставчиците. В потвърдителното решение на директора на дирекция „ОУИ” е налице и отбелязване на доказателствата, които са били събрани по време на първата ревизия. Наличието на определени процесуални нарушения в хода на ревизията не може да обоснове извода за незаконосъобразност на ревизионния акт, доколкото съдът като инстанция по същество е длъжен да изложи подробни съображения дали констатациите на органите по приходите съответстват или не на материалния закон. В тази връзка неизпълнението на указания, дадени с отменително решение на директора на дирекция „ОУИ” – [населено място] не води до заключението, че оспореният РА е незаконосъобразен. В случая съдът не констатира такова нарушение, като органите по приходите са предприели всички предвидени в ДОПК процесуални действия за изясняване на фактите и обстоятелствата, касаещи процесните доставки и са осигурили правото на защита на ревизираното лице.

След задълбочена преценка на събраните в хода на ревизията и съдебното производство доказателства настоящият съдебен състав намира, че ревизионният акт е издаден при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон.

В хода на ревизията до ревизираното лице е изпратено ИПДПОЗЛ с изх. № КПД 1823 от 23.04.2010 г., връчено на пълномощник. С посоченото ИПДПОЗЛ (прил. на л. 124 и

л. 125 от делото) са изискани първични счетоводни документи, оборотни ведомости, главни книги, касови документи и банкови документи за ревизираните периоди; извлечения по хронология от всички счетоводни сметки; ГДД по чл. 92 от ЗКПО за 2007 г. ведно с приложенията към нея; СД, дневници за покупки, дневници за продажби и протоколи по чл.117 от ЗДДС за ревизираните периоди и др. Съгласно отразеното в РД в счетоводния офис, в който се извършва счетоводното обслужване на дружеството са представени изисканите с искането документи, но копия от същите не са предоставени на органите по приходите.

С ИПДПОЗЛ изх. № КПД 2027 от 10.05.2010 г. от ревизирания субект е изискано да представи документи и обяснения във връзка с всяка една от фактурите, по които е претендирано право на приспадане на данъчен кредит, включително и във връзка с издадения от него протокол по чл. 117 от ЗДДС от 19.12.2007 г. Изисканите с посоченото ИПДПОЗЛ не са представени.

С допълнително ИПДПОЗЛ изх. № КПД 3544 от 22.07.2010 г. е изискана справка за притежавани активи по видове и стойност и справки от № 1 до № 5. Лицето е представило изисканите справки на 29.07.2010 г.

1.1. За данъчен период м.12.2007 г. е констатирано, че ревизираното лице е получател по фактура № [ЕГН] от 19.12.2007 г. на стойност 15 000 000 лева, издадена от [фирма] за продажба на скрап, с вписано основание за начисляване на ДДС – чл. 163 а, ал. 2 от ЗДДС. Приложена е стокова разписка № 2100 от 19.12.2007 г., съгласно която от [фирма] е доставена на [фирма] стока – мед отпадък, алуминий отпадък, желязо отпадък, бронз отпадък, месинг отпадък, цинк отпадък в съответните количества на обща стойност 15 000 000 лева. Издаден е протокол № 39 от 19.12.2007 г. на стойност 15 000 000 лева, с който ревизираният субект е начислил данък в размер на 3 000 000 лева. Установено е, че протоколът по чл.117 от ЗДДС е включен в дневника за продажби, а чрез отразяването му в дневника за покупки дружеството е упражнило право на данъчен кредит по смисъла на чл. 68, ал. 1, т. 4 от ЗДДС.

На [фирма] е извършена насрещна проверка, резултатите от която се съдържат в ПИНП № 2245-1003113-01 от 07.07.2010 г. Във връзка с процесната фактура и протокол по чл.117 от ЗДДС доставчикът е представил обяснение (прил. на л. 150 от делото), според което дружеството разполага с лиценз за търговия с отпадъци от черни и цветни метали с № 303-10-31.03.2003 г., подновен считано от 28.03.2008 г. с нов – безсрочен. Според обяснението дружеството разполага с база за търговия с ОЧЦМ – адрес – с . Я., гара Я., район „К.“ с площ от 6190 кв.м. , нает при условията на оперативен лизинг, считано от 15.09.2002 г. Като наемодател е посочен [фирма], като са представени договор за наем от 15.09.2002 г., анекс към договора от 01.10.2005 г. и приложение към него. В обяснението е отразено, че наетият обект разполага с автокран с тегло 50 тона и козлови кран, които се използват за измерване на теглото на товарните транспортни средства, извозвали или доставяли скрап от черни и цветни метали за периода на експлоатацията на имота. Във връзка с издадената фактура № [ЕГН] от 19.12.2007 г. е обяснение, че отпадъците са придобити чрез изкупуване от физически лица, същите са стопанисвани в складовата база на [населено място], като към момента на сделката дружеството е разполагало с лица, назначени по трудови правоотношения. Във връзка с транспорта на отпадъците е уточнено, че такъв не е извършен, тъй като с [фирма] има сключен договор за отговорно пазене, съгласно който закупените отпадъци се съхраняват в същата складова база заедно с други стоки. Към обяснението е представен рамков договор за отговорно пазене от 01.02.2007 г.

Представени са стокови разписки за закупени от физически лица отпадъци от метал (л. 162, л.163 и л. 164 от делото), а в хода на съдебното производство са представени и кантарни бележки.

Въз основа на събраните по време на ревизията и съдебното производство доказателства, включително и заключенията по ССчЕ не може да се направи категоричен извод, че действително е осъществена процесната доставка на родово определени вещи – цветни и черни метали от [фирма] в полза на [фирма], във връзка с която ревизираното лице е издало протокол № 39 от 19.12.2007 г. за начислен данък в размер на 3 000 000 лева. На първо място, не са ангажирани доказателства за произхода на металните отпадъци. Според обясненията на управителя на доставчика – [фирма] (прил. на л. 150 и л. 151 от делото) и изготвената и приета ССчЕ се твърди, че същите са изкупени от физически лица. За доказване на това твърдение са представени само стокови разписки, в които като доставчици са посочени частни лица, без същите да са индивидуализирани.

След като предмет на доставката са родово определени вещи, за да се приеме, че същата е реално осъществена, то е необходимо да са представени доказателства за извършено предаване на вещите от продавача на купувача. От ревизираното лице и от неговия доставчик няма ангажирани такива доказателства, а съгласно ССчЕ (на стр. 8 от основното заключение) е посочено, че жалбоподателят е представил само част от тях – фактура, стокова разписка и кантарни бележки. Няма представени доказателства за извършено предаване на стоката от продавача на купувача, няма и доказателства за извършен транспорт, като се отчете голямото количество отпадъци – от мед – 500 000 кг, от алуминий – 2 750 000 кг, от желязо – 9 000 000 кг, от бронз – 64 000 кг., месинг – 81 000 кг. и цинк 21 500 кг., за натоварването на стоката от склад на продавача или отграничаването ѝ по начин, по който да е ясно, че върху тези вещи е прехвърлено правото на собственост върху купувача на стоката, за чия сметка и от кои лица е извършен транспорта, с какви превозни средства и др. Липсата на доказателства за предаването на точно определено количество отпадъци, респ. за тяхното отделяне на площадка или склад, стопанисван от доставчика и такива относно транспортирането на стоката обосновава правилния извод на ревизиращите органи за липса на реално осъществена доставка по смисъла на чл. 6, ал. 1 от ЗДДС. В тази връзка следва да се посочи, че съдът не кредитира заключението на в.л. П. в частта, в която е посочено, че доставчикът [фирма] е разполагал със стоката, която е продал на [фирма]. Според констатациите в основното и допълнителното заключение на експертизата са представени изплащателни ведомости за изкупуване на скрап от цветни и черни метали и стокови

разписка на „Демо Яв“ за получени стоки от частни лица за периода 2006 г. Според в.л. е налице последваща реализация на закупената от [фирма] стока, която е продадена на [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма]. Според експерта продажбите са извършени през периода м.12.2007 г. – 11.2008 г. Така посочените констатации в заключенията на в.л. П. не могат да обосноват заключението, че действително [фирма] е разполагал с процесното количество стока и е прехвърлил собствеността върху нея на [фирма] през м.12.2007 г. Вещото лице не е изследвало движението на процесната стока по цялата стокова верига. Същото е извършило проверка по документи, предоставени от ревизираното лице, които не доказват, че са прехвърлени количества отпадъци от физическите лица на прекия доставчик и от него на [фирма]. Освен това представените стокоски разписки за закупени отпадъци от частни лица са издадени през м.11 и м.12.2006 г. и не могат да бъдат обвързани с процесната доставка, за която се твърди, че е осъществена през м.12.2007 г., т.е. една година по-късно. От друга страна, твърдението на в.л., че е извършена последваща реализация на закупената от [фирма] стока, не е подкрепено с надлежни доказателства. В.л. не е извършило проверка и не е отчело към 01.12.2007 г. дали ревизираното лице не разполага с определено количество скрап и да се съпоставят съответните количества на реализация на стоката през последващите периоди. Дори и да се приеме, че е налице реализация на определена стока – скрап в полза на трети лица от страна на ревизираното лице, не е доказано, че действително [фирма] е получило съответното количество отпадъци от своя доставчик [фирма].

Във връзка с надлежното оформяне на посочената доставка следва да се отчетат и спецификите за извършване на търговската дейност с отпадъци от черни и цветни метали съобразно разпоредбите на раздел IV от Наредбата за реда за извършване на търговска дейност с отпадъци от черни и цветни метали. Съгласно цитираните норми лицензираният търговец държи на разположение на всяка площадка, вписана в лиценза, регистър за покупките и вноса на отпадъци от черни и цветни метали по образец и регистър за продажбите и износа на ОЧЦМ, както и нотариално заверено копие от лиценза. Съгласно чл.9, ал. 2 то Наредбата лицензираният търговец води регистрите по ал. 1, в които е вписан точният адрес на съответната площадка, след прошноруването и подпечатването им от кмета на общината по местонахождението на площадката, който отбелязва датата на подпечатването в нарочната книга. Съгласно чл. 10, ал. 1 от Наредбата в деня на получаване или експедиране на отпадъците – предмет на разпоредителна сделка, лицензираният

търговец вписва в съответния регистър всички обстоятелства по приложение № 3 и приложение № 4 от Наредбата, които се попълват при изготвянето на съответния счетоводен документ. Съгласно Наредбата търговецът извършва вписвания и при сделки от физически лица: трите имена на лицето, неговия постоянен адрес, видът на стоката, нейния произход и количество, номерът на платежни ядокумент и номер на декларация за продажба на отпадъци от черни и цветни метали с битов характер по образец.

По време на ревизията и в съдебното производство не са представени копия от водения от [фирма] регистър за покупките и вноса на отпадъци от черни и цветни метали, поради което не може да се установи от кои физически лица са закупени отпадъците, за които се твърди, че са били предмет на доставка към [фирма].

Обосновано решаващият орган се е позовал и на разпоредбата на чл. 13, ал. 1, т. 1,б.”г” от ЗДДФЛ, съгласно която доходите от продажба или замяна на движимо имущество, предадено на лица, които имат право да извършват събиране, транспортиране, оползотворяване или обезвреждане на отпадъци в съответствие със ЗУО, съгласно чл. 38, ал. 1 от ЗДДФЛ подлежат на облагане с окончателен данък в размер на 10 на сто (чл.46, ал. 1 от ЗДДФЛ). Съгласно чл. 65, ал. 1 от ЗДДФЛ данъкът се удържа и внася от предприятието – платец на дохода, в срок до края на месеца, следващ месеца на начисляването на дохода от предприятието. В процесния случай няма доказателства за това какви доходи за изплатени от [фирма] на физически лица и дали дружеството е изпълнило задължението по чл.65, ал. 1 от ЗДДФЛ, както и няма данни за подадена в НАП справка за изплатени от дружеството доходи на физически лица през 2007 г.

От [фирма] е изискан отчет за извършените пред данъчния период покупки в съответствие с разпоредбата на чл. 120, ал. 4 от ЗДДС, който следва да съдържа информацията относно количеството и вида на стоката или вида на услугата – за всяка доставка; датата, на която данъкът е станал изискуем; покупната цена – за всяка доставка, ставката на данъка. Такъв отчет не е представен от доставчика.

В допълнение следва да се посочи, че няма ангажирани доказателства за извършено плащане между страните по доставката. Видно от основното заключение по ССЧЕ на стр. 8 в счетоводните регистри на дружеството за м.01.2008 г. е отразено, че плащането по процесната фактура е уредено с договор за прихващане, като към 31.12.2007 г. [фирма] дължи на [фирма] сумата в размер на 16 390 409,62 лева, а към 31.12.2007 г. [фирма] дължи на [фирма] сумата в размер на 17 153 358,90 лева. Представеният договор за прихващане на вземания и задължения не

доказва наличието на реално плащане по сделката. Не е ясно на какво основание [фирма] дължи на ревизираното лице сумата от 17 153 358,90 лева и дали същата е реално заплатена. Няма доказателства – платежни нареждания и др. документи за плащането на тази сума, за да може да се направи извод за валидност на извършеното прихващане.

Следователно, съдът намира за правилен и обоснован извода на ревизиращите за липсата на реално осъществена облагаема доставка по фактура № [ЕГН] от 19.12.2007 г. на стойност 15 000 000 лева, издадена от [фирма], поради което за получателя [фирма] не е налице право на приспадане на данъчен кредит съгласно протокол № 39 от 19.12.2007 г., издаден по реда на чл. 117 от ЗДДС. За да е налице право на приспадане на данъчен кредит по протоколи, издадени по чл. 117 от ЗДДС, необходимо условие е наличието на реално осъществена доставка. В случая това изискване не е спазено, поради което обосновано на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС на ревизираното лице е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 3 000 000 лева за процесния данъчен период м.12.2007 г. След като няма доказателства за реалното извършване на доставката, то за получателя не е възникнало задължение за самоначисляване на ДДС. В този смисъл решение № 9213 от 01.07.2010 г. по адм. дело № 15348/2009 г. по описа на ВАС.

Наличието на изготвена фактура, складова разписка, протокол по чл.117 от ЗДДС и правилното осчетоводяване на фактурата в счетоводството на получателя не доказва осъществяването на процесната доставка от [фирма] в полза на [фирма]. Няма ангажирани доказателства за реалното предаване от доставчика на получателя и за заприходяване на процесната стока при получателя, поради което не може да се приеме, че доказано наличието на облагаема доставка на стока по смисъла на чл.6, ал. 1 от ЗДДС.

Неоснователно е позоваването от страна на жалбоподателя на издадения по отношение на доставчика [фирма] ревизионен акт № 5060 от 31.01.2008 г. Видно от допълнителното заключение на в.л. на доставчика [фирма] е извършена ревизия за периода 28.03.2007 г. – 30.09.2007 г., която е приключила с РА № 5060 от 31.01.2008 г. С РА е установено, че през данъчната година 2006 г. дружеството е извършвало покупки на метални отпадъци, както и че е извършвало продажби на метални отпадъци, за което е издавало фактури по реда на чл. 163 в от ЗДДС. Посоченият РА не обхваща процесния данъчен период м.12.2007 г., поради което без значение за реалността на процесната доставка са съдържащите се в него констатации на ревизиращите по отношение на доставчика [фирма], включително и относно 2006 г. От друга страна, следва да се посочи, че

издаденият в полза на доставчика РА не се ползва с материална доказателствена сила в настоящото ревизионно производство и същият може да бъде обсъждан само съобразно всички останали доказателства по делото. След като РА на доставчика [фирма] не обхваща данъчен период 01.12.-31.12.2007 г., то същият се явява неотносим към разглеждания предмет на спора.

Съобразно гореизложеното съдът намира за неоснователна жалбата на [фирма] срещу РА в частта относно отказаното право на приспадане на данъчен кредит в размер на 3 000 000 лева по протокол № 39 от 19.12.2007 г.

1.2. За данъчен период м.12.2008 г. на [фирма] е отказано право на приспадане на данъчен кредит по издадената от [фирма] фактура № [ЕГН] от 01.12.2008 г. в размер на 8500,00 лева с предмет на доставката – услуга.

Установено е, че по време на първата ревизия е било налице спор относно реалното извършване на процесната доставка, тъй като от страна на доставчика не са представени документи, изискани чрез връчено ИПДПОЗЛ. При извършената му насрещна проверка, документирана с ПИНП № 901607 - 04 от 19.06.2009 г. доставчикът е представил заверено копие от процесната фактура, без да представя други доказателства.

В хода на настоящата ревизия дружеството е дало обяснение, че фактурата документира услуга, извършена по силата на договор за отговорно пазене. Представен е рамков договор за отговорно пазене от 01.02.2007 г., сключен между [фирма] – довереник и [фирма] – доверител (прил. на л. 157 и л. 158 от делото). Според договора довереникът съхранява в наличната си складова база стоки на доверителя за срок от 01.02.2007 г. до 01.03.2008 г. , като цената на съхранението ще се установи в края на периода на договора въз основа на количеството и видовете съхранявани стоки през периода на съхранение. В договора няма уговорена цена, както и методика за изчисляването ѝ.

За първи път в рамките на съдебното производство и за изготвяне на заключението на в.л. е представено допълнително споразумение към договора от 02.02.2007 г. , според което страните се договорят срокът на съхранение на стоките да бъде от 01.02.2007 г. до 31.12.2008 г. Според заключението на в.л. фактурата е отразена в счетоводните регистри на дружеството за м.12.2008 г.; сумата по нея е заплатена по касов път с фискален бон.

Съдът намира, че така представените доказателства не доказват наличието на реално извършена доставка по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС. Не са ангажирани доказателства какви количества и стоки са съхранявани в

базата на [фирма]; няма данни за това, че доверителят е изтеглил стоката в посочения в чл. 1 от договора срок – 01.03.2008 г. Съдът не цени представеното на експертизата допълнително споразумение към договора, сключено на 02.02.2007 г., с което се удължава срока на действие на договора, доколкото същото не е представено по време на ревизията и с оглед формулираните от решаващия орган мотиви за отхвърляне на жалбата на [фирма] в тази ѝ част може да се направи предположение, че то е изготвено за нуждите на процеса.

От друга страна, съобразно договора стоката следва да бъде съхранявана до 01.03.2008 г., поради което не е ясно защо процесната фактура е издадена на 01.12.2008 г., т.е. обосновано е прието от органите по приходите и от директора на дирекция „ОУИ” – [населено място], че липсват доказателства за възникване на данъчно събитие по смисъла на чл. 25, ал. 2 от ЗДДС. Едновременно с това няма доказателства как е формирана стойността на услугата и дали процесната фактура може да се обвърже с доставката по рамковия договор за отговорно пазене от 01.02.2007 г. Не са представени доказателства за формиране на крайната цена по договора съгласно уговорката по чл. 2 от договора – цената на съхранението ще се установи в края на периода на договора въз основа на количеството и видовете съхранявани стоки през периода на съхранение.

Въз основа на гореизложеното следва да се приеме, че е издадена фактура и е начислен данък, без да е налице фактически извършена стопанска операция, поради което няма основание за признаване на правото на приспадане на данъчен кредит на получателя съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 9, ал. 1 от ЗДДС. Правилно органите по приходите са отказали правото на данъчен кредит по издадената от [фирма] фактура № [ЕГН] от 01.12.2008 г. и жалбата на [фирма] в тази ѝ част се явява неоснователна.

1.3. За данъчен период м.12.2007 г. е констатирано, че [фирма] е упражнило право на приспадане на данъчен кредит по фактура № [ЕГН] от 28.12.2007 г. на стойност 1 212 000,00 лева и ДДС в размер на 242 400,00 лева, издадена от [фирма] с предмет на доставката – услуга по договор.

На доставчика е извършена насрещна проверка, резултатите от която се съдържат в ПИНП № 2245-1003113 – 02 от 07.07.2010 г. (прил. н ал. 174 от делото). Съгласно ПИНП изготвеното ИПДПОЗЛ изх. № КПД 2029 от 10.05.2010 г. е връчено на 03.06.2010 г. на упълномощено лице на доставчика – С. Е. Ш.. В отговор на същото са представени документи, заведени с вх. № КПД 2029 от 21.06.2010 г. – копие от фактура № [ЕГН] от 28.12.2007 г.; разпечатка главна книга – клиенти, договор за извършване на маркетингови проучвания от 23.11.2007 г. и декларация от управителя на

дружеството.

Според обяснението от управителя на доставчика взаимоотношенията между [фирма] и [фирма] възникват на 23.11.2007 г., чрез сключване на договор за извършване на маркетингови проучвания, въз основа на който второто дружество е приело да направи проучвания на пазарните условия за търговия с отпадъци с метали на територията на Европейския съюз, както и да анализира нови бизнес стратегии. В декларацията е посочено, че сделката е извършена на територията на [населено място], като за изпълнението ѝ не са използвани активите на дружеството; услугата е предадена с издаването на горепосочената фактура, а калкулирането на цената се формира от личната преценка на управителя, който използва свои контакти и похвати за изпълнение на поетото задължение по договора.

Констатирано е, че доставчикът не е представил доказателства за наличие на кадрова обезпеченост, за използвани активи, за начина на определяне на цената на услуга и нейните елементи – материали, труд и др. и кой е извършил услугата, като е прието, че не е доказано реалното осъществяване на доставката по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗДДС и е отказано правото на данъчен кредит на получателя в размер на 242 400,00 лева на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС.

Така формулираният извод от ревизиращите органи е обоснован съобразно събраните доказателства и в съответствие с правилно приложение на материалния закон. Същият не се опровергава от събраните по време на съдебното производство писмени доказателства, включително и основното и допълнително заключение по приетата ССчЕ.

Според договора от 23.11.2007 г. възложителят възлага, а изпълнителят приема да извърши в срок от три години маркетингови проучвания в Х., Б. и Г., дефинирани както следва: - определяне на оптималните условия по участие на [фирма] в изпълнение на поръчки за различни видове отпадъци от черни и цветни метали; - анализ на техническите възможности на дружеството да изпълнява определени обеми работа със съответните критерии за срокове и качество при наличните материални активи; - сегментация на местния и външния пазар и анализиране на възможностите на [фирма] да осъществи експорт; - проучване на съществуващите, по страни, вносни мита, такси и квоти и др. с цел евентуална реализация на кооперирани доставки; - определяне на икономическата целесъобразност от осъществяване на импорта на отпадъци от черни и цветни метали.

В чл. 2 от договора е уговорено, че при осъществяване на предмета на договора Възложителят се задължава да заплаща възнаграждението на Изпълнителя срещу издадена фактура. Представените фактура, договор от

23.11.2007 г. и декларация от управителя не могат да обосноват заключението, че процесната доставка на услуга реално е осъществена. Фактурата е частен документ, който удостоверява изгодни за получателя факти и същата не обвързва съда и следва да бъде обсъждана заедно с останалите по делото доказателства. На следващо място, наличието на договор между страните може да бъде доказателство за възникнали облигационни правоотношения, но не е доказателство за реализация на правата и задълженията, възникнали по силата му. В хода на ревизията не са представени конкретните проучвания, които да доказват реалното им извършване, нито доказателства за предаване и приемане на извършената работа като приемо-предавателни протоколи, отчети и др. В случай, че такива писмени доказателства действително са съществували, жалбоподателят е могъл да ги представи както в хода на първата, така и по време на втората ревизия, включително и с възражението към РД или с жалбата до решаващия орган. Такива доказателства не са ангажирани по време на административното производство. За първи път в рамките на съдебното производство във връзка с допуснатата съдебно-счетоводна експертиза лицето е представило приемо-предавателен протокол и доклад(анализ). Според заключенията на в.л. предаването на услугата е извършено с приемо-предавателен протокол от 28.12.2009 г., съгласно който [фирма] предава на [фирма] 1 бр. доклад – анализ от направено изследване на пазарните условия в Х., Б. и Г.. Докладът – анализ се състои от 87 страници (без приложенията към него) и е приложен по делото.

Съдът намира, че представените за първи път приемо-предавателен протокол и доклад (анализ) не могат да бъдат ценени, тъй като същите са частни документи, нямат обвързваща доказателствена сила, не са представени пред ревизиращите органи, поради което се създава основателно предположение, че са съставени само за нуждите на процеса. Освен това приемо-предавателният протокол е от дата 28.12.2009 г., а фактурата е издадена на 28.12.2007 г., т.е. към датата на фактурата не са налице доказателства за настъпило данъчно събитие. От друга страна, както в хода на ревизията, така и в рамките на съдебното производство не са ангажирани доказателства за това кой е извършил възложените маркетингови проучвания, като това обстоятелство не се установява и от съдържанието на представения доклад. В представената декларация на управителя на доставчика е записано, че управителят използва свои контакти и похвати за изпълнение на поетото задължение по договора, но конкретни доказателства за това дали той или някое трето лице е извършител на услугата не са ангажирани.

В допълнение следва да се посочи, че в самия договор от 23.11.2007 г.

няма посочен начин за формиране на цената на възложените услуги, като в хода на ревизията и съдебното производство не са представени доказателства за това. Нито една от страните по договора не е представила обяснения и доказателства относно елементите, формиращи крайната цена, а в декларацията на управителя на [фирма] се твърди, че калкулирането на цената на услуга се формира от личната преценка на управителя.

Съгласно заключението по ССЧЕ плащането по фактурата е извършено с протокол за прихващане, издаден на 03.01.2008 г., според който към 31.12.2007 г. [фирма] дължи на [фирма] сумата в размер на 1 454 400,00 лева по фактура № [ЕГН] от 28.12.2007 г. и към същата дата [фирма] дължи на [фирма] сумата в размер на 1 452 000,00 лева по фактура № 10000002 от 04.12.2007 г. Протоколът е отразен в счетоводните регистри на дружеството за м.01.2008 г., като остатъкът за плащане от 2400,00 лева е заплатен по касов път.

Така представените частни писмени документи за извършено прихващане не доказват, че сумата по процесната фактура действително е заплатена, както не става ясно на какво основание е извършено прихващането на посочените по-горе суми.

Следователно, установява се, че както по време на ревизията и оспорването на РА по административен ред, така и в рамките на съдебното производство ревизираното лице не е ангажирало доказателства, удостоверяващи по категоричен начин реалното извършване на фактурираната от [фирма] доставка въпреки изрично указаната на жалбоподателя доказателствена тежест за установяване на положителния факт - наличие на облагаема доставка.

По така изложените съображения съдът намира, че жалбата на [фирма] срещу РА в частта на отказаното право на приспадане на данъчен кредит по фактура № [ЕГН] от 28.12.2007 г., издадена от [фирма] в размер на 242 400,00 лева.

1.4. За данъчен период м.03.2008 г. на [фирма] е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по фактура № [ЕГН] от 28.03.2008 г. с ДО – 405 000,00 лева и ДДС в размер на 81000,00 лева с предмет на доставката – аванс по договор.

На доставчика е извършена насрещна проверка, резултатите от която се съдържат в ПИНП № 2245-1003113 -03 от 07.07.2010 г. (прил. на л. 191 от делото). Съгласно ПИНП изготвеното ИПДПОЗЛ изх. № КПД 2028 от 10.05.2010 г. е връчено на 03.06.2010 г. на упълномощено лице на доставчика – С. Е. Ш.. В отговор на същото са представени документи, заведени с вх. № КПД 2028 от 21.06.2010 г. – копие от фактура № [ЕГН] от 28.03.2008 г.; разпечатка главна книга – клиенти, договор за извършване на

маркетингови проучвания от 12.03.2008 г. и обяснение от управителя на дружеството.

Съгласно обяснението горесцитираната фактура е издадена на [фирма] на база на изпълнение на услуга по договор за извършване на маркетингови проучвания на територията на Р. М.. Договорът е подписан в [населено място], като формирането на цената на услуга се определя в зависимост от направените анализи. Отражено е, че фактурата е издадена при извършване на определен етап от проучванията, които са направени от управителя на дружеството.

В хода на предходното ревизионно производство е констатирано, че към момента на издаване на процесната фактура е налице плащане на сума в размер на 14000,00 лева съгласно ПКО от 28.03.2008 г. За останалата част от стойността по фактурата са извършени частични плащания, за което са представени 43 бр. приходни касови ордери (приложения към делото).

При анализ на представените по време на ревизията документи органите по приходите констатира, че не са представени доказателства какви проучвания са извършени, какъв е техният характер, какви анализи са направени и в какви срокове, като е прието, че не е доказано реалното осъществяване на доставката по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗДДС и е отказано правото на данъчен кредит на получателя по процесната фактура с издател [фирма] в размер на 81 000,00 лева на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС.

Така формулираният извод от ревизиращите органи е обоснован съобразно събраните доказателства и в съответствие с правилно приложение на материалния закон. Същият не се опровергава от събраните по време на съдебното производство писмени доказателства, включително и основното и допълнително заключение по приетата ССЧЕ.

Според договора от 12.03.2008 г. възложителят възлага, а изпълнителят приема да извърши в срок от три години маркетингови проучвания в М., дефинирани както следва: - определяне на оптималните условия по участие на [фирма] в изпълнение на поръчки за различни видове отпадъци от черни и цветни метали; - анализ на техническите възможности на дружеството да изпълнява определени обеми работа със съответните критерии за срокове и качество при наличните материални активи; - сегментация на местния и външния пазар и анализиране на възможностите на [фирма] да осъществи експорт; - проучване на съществуващите, по страни, вносни мита, такси и квоти и др. с цел евентуална реализация на кооперирани доставки; - определяне на икономическата целесъобразност от осъществяване на импорта на отпадъци от черни и цветни метали.

В чл. 2 от договора е уговорено, че при осъществяване на предмета на

договора Възложителят се задължава да заплаща възнаграждението на Изпълнителя срещу издадена фактура.

Представените фактура, договор от 12.03.2008 г. и обяснение от управителя не могат да обосноват заключението, че процесната доставка на услуга реално е осъществена. Фактурата е частен документ, който удостоверява изгодни за получателя факти и същата не обвързва съда и следва да бъде обсъждана заедно с останалите по делото доказателства. На следващо място, наличието на договор между страните може да бъде доказателство за възникнали облигационни правоотношения, но не е доказателство за реализация на правата и задълженията, възникнали по силата му. В хода на ревизията не са представени конкретните проучвания, които да доказват реалното им извършване, нито доказателства за предаване и приемане на извършената работа като приемо-предавателни протоколи, отчети и др. В случай, че такива писмени доказателства действително са съществували, жалбоподателят е могъл да ги представи както в хода на първата, така и по време на втората ревизия, включително и с възражението към РД или с жалбата до решаващия орган. Такива доказателства не са ангажирани по време на административното производство. За първи път в рамките на съдебното производство във връзка с допуснатата съдебно-счетоводна експертиза лицето е представило приемо-предавателен протокол и доклад(анализ). Според заключенията на в.л. предаването на услугата е извършено с приемо-предавателен протокол от 28.12.2009 г., съгласно който [фирма] предава на [фирма] 1 бр. доклад – анализ от направено изследване на пазарните условия в М.. Докладът – анализ се състои от 60 страници (без приложенията към него) и е приложен по делото.

Аналогично както по отношение на фактура № [ЕГН] от 28.12.2007 г., издадена от [фирма] съдът намира, че представените за първи път приемо-предавателен протокол и доклад (анализ) във връзка с фактура №[ЕИК] от 28.03.2008 г., издадена от [фирма] не могат да бъдат ценени, тъй като същите са частни документи, нямат обвързваща доказателствена сила, не са представени пред ревизиращите органи, поради което се създава основателно предположение, че са съставени само за нуждите на процеса. Освен това приемо-предавателният протокол е от дата 28.12.2009 г., а фактурата е издадена на 28.03.2008 г., т.е. към датата на фактурата не са налице доказателства за настъпило данъчно събитие. От друга страна, както в хода на ревизията, така и в рамките на съдебното производство не са ангажирани доказателства за това кой е извършил възложените маркетингови проучвания, като това обстоятелство не се установява и от съдържанието на представения доклад. В представеното обяснение на

управителя на доставчика е посочено, че проучванията са направени от него, но конкретни доказателства за това не са ангажирани и не е доказано, че същият притежава съответните за това знания и умения.

В самия договор от 12.03.2008 г. няма посочен начин за формиране на цената на възложените услуги, като в хода на ревизията и съдебното производство не са представени доказателства за това. Нито една от страните по договора не е представила обяснения и доказателства относно елементите, формиращи крайната цена.

Следователно, по съображения, идентични с изложените по –горе относно доставката по фактура № [ЕГН] от 28.12.2007 г., издадена от [фирма] съдът намира, че не са ангажирани доказателства, удостоверяващи извършването на услуга от страна на [фирма]. След като не е доказано реалното извършване на процесната доставка, за получателя – [фирма] не възниква правото на приспадане на данъчен кредит и правилно е постановен отказ на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 вр. чл.9, ал. 1 от ЗДДС за данъчен период м.03.2008 г.

При така установените факти и след задълбочена преценка на доказателствата се обосновава изводът за недоказване на основната водеща предпоставка – реално извършена облагаема доставка по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС по гореописаните фактури за м.12.2007 г., м.03.2008 г. и м.12.2008 г., както правилно са приели органите по приходите. Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка, което означава, че реалното извършване на облагаема доставка е задължително условие за възникване и упражняване правото на приспадане на данъчен кредит. От друга страна, издаването на данъчна фактура не представлява сама по себе си данъчно събитие, а е частен документ, от който жалбоподателят черпи изгодни за себе си правни последици, поради което той носи тежестта да докаже чрез надлежни доказателства правопораждания факт – извършването на доставка. Приетите по делото доказателства в тяхната съвкупност, обсъдени по-горе не обосновават категоричния извод за наличие на реално осъществени облагаеми доставки по гореописаните фактури. В тази връзка съдът не кредитира заключенията на в.л. в частите, в които същото заявява ,че са налице достатъчно доказателства за извършването на процесните доставки от [фирма], [фирма] и [фирма]. Въпросът относно това дали е налице доставка или не е правен, като отговорът му може да бъде направен след задълбочен анализ на всички доказателства, поради което съдът не е обвързан от становището на вещото лице в тази насока.

2. Във връзка с установените задължения по ЗКПО за 2007 г. е констатирано, че задълженото лице е подало ГДД по чл. 92 от ЗКПО с вх. № 22100288 от 13.02.2008 г., с която е деклариран финансов резултат за данъчно преобразуване (положителен) в размер на 95 393,30 лева и финансов резултат след данъчно преобразуване (данъчна печалба) в размер на 89 891,23 лева, за който дължимият корпоративен данък е в размер на 8 989,12 лева и който не е постъпил по сметка на съответната ТД на НАП.

В хода на ревизията е установено, че през процесния период дружеството е осчетоводило сума в размер на 15 000 000,00 лева по фактура № [ЕГН] от 19.12.2007 г., издадена от [фирма]. Предмет на доставка са отпадъци от метали, за предаването на които е съставена стокова разписка № 2100 от 19.12.2007 г. Фактурата е отразена по дебита на счетоводна сметка 304 – Стоки при заприходяването и по кредита на сметката при изписването на стоките.

С оглед липсата на доказателства за реалното извършване на доставката, органите по приходите приемат, че издаденият първичен счетоводен документ не отразява вярно стопанската операция, тъй като разходите не са документално обосновани. На основание чл. 26, т. 2 от ЗКПО е извършено увеличение на ФР съ с сумата от 15 000 000 лева, като в резултат на корекцията е определена данъчна печалба в размер на 15 089 891,23 лева. Определен е корпоративен данък за 2007 г. в размер на 1 508 989,10 лева и са начислени лихви за забава в размер на 473 644,22 лева.

Така приетото от органите по приходите е правилно и обосновано.

Съгласно чл. 26, т. 2 от ЗКПО не се признават за данъчни цели разходи, които не са документално обосновани по смисъла на този закон. Понятието „документална обоснованост” е дадено в чл. 10 от ЗКПО. Съгласно чл. 10, ал. 1 счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално обоснован чрез първичен счетоводен документ по смисъла на ЗСч, отразяващ вярно стопанската операция. По силата на чл. 10, ал. 2 то ЗКПО документална обоснованост на стопанската операция е налице и при условие, че липсващата операция по ЗСл може да се подкрепи с други документи, които я удостоверяват.

В процесния случай след анализ на доказателствата в хода на ревизията, органите по приходите са обосновали правилния извод за липса на доказателства за реалност на фактурираната от [фирма] доставка на отпадъци по фактура № [ЕГН] от 19.12.2007 г. От това следва, че от ревизираното лице са отчетени разходи в нарушение на принципа на предимството на съдържанието пред формата, посочен в чл. 4, ал. 1, т. 5 от ЗСч, според който сделките и събитията се отразяват счетоводно

съобразно тяхното икономическо съдържание, същност и финансова реалност, а не формално според правната им форма. Издаването на фактура за процесните разходи и редовното ѝ осчетоводяване от оспорващия не е достатъчно условия, за да бъдат признати за данъчни цели, след е установено по категоричен начин, че отразената във фактурата сделка не е била фактически извършена. Следователно, при правилно приложение на материалния закон е извършено увеличение на ФР за 2007 г. на основание чл.23, ал. 2, т. 1 вр. чл. 26, т. 2 от ЗКПО със сумата от 15 000 000 лева по фактура № [ЕГН] от 19.12.2007 г., издадена от [фирма]. Правилно е определен размерът на дължимия корпоративен данък за процесната 2007 г., като съобразно извършеното увеличение на ФР със сумата от 15 000 000 лева, данъчната печалба за отчетната година - 2007 г. е за сумата от 15 089 891,23 лева и дължимият данък е в размер на 10 % от данъчната основа, т.е. 1 508 989,12 лева (от дружеството е начислен данък в размер на 8 989,12 лева, който не е внесен и остава за довносяне данък в размер на 1 508 989,12 лева и са определени лихви за забава в размер на 473 644,22 лева).

Следователно, оспореният РА в частта относно извършеното увеличение на ФР за 2007 г. и установеното задължение за корпоративен данък за 2007 г. и лихви за забава се явява законосъобразен.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че ревизионният акт, потвърден с решение № 278 от 14.02.2011 г. на директора на дирекция „ОУИ” – [населено място] при ЦУ на НАП е законосъобразен и жалбата на [фирма] следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК и чл. 7, ал.2, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответната страна юрисконсултско възнаграждение в размер на 106 740,60 (сто и шест хиляди седемстотин и четиридесет лева и шестдесет стотинки) лева съобразно материалния интерес по делото – отказаното право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 3 331 900,00 лева, корпоративният данък за сумата от 1 508 989,12 лева и лихвите за забава в размер на 473 644,22 лева.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София град, I отделение, IV състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу ревизионен акт №[ЕИК] от

10.09.2010 г., издаден от А. К. К. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С., потвърден с решение № 278 от 14.02.2011 г. на директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – [населено място].

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – [населено място] при ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 106 740,60 (сто и шест хиляди седемстотин и четиридесет лева и шестдесет стотинки) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: